

Studentii facultăților particulare - o minoritate aparentă

Într-o perioadă în care facultățile asaltate sunt cele unde se întrevide o certitudine materială după absolvire, există totuși o categorie de tineri (îresponsabili ? visători ? lucizi ?)

care se înghe-suie să "dea" la Teatru. Și cum, după 1989, câteva universități particulare nou-înființate au fost prevăzute și cu domenii artistice, o parte a aspiranților la scenă alege această din urmă variantă de studiu. Opinia generală spune că porțile "privatizaților" se deschid mai ales pentru cei care au ratat la stat, nu au avut curajul să încerce acolo ori pur și simplu nu sunt destul de bine pregătiți ca să o facă. Pe de altă parte, perceperea unei

taxe de studii ascunde, cred, interesul facultății mai curând pentru bani decât pentru însușirile artistice ale studenților. Datorită ei, examenul nu are cine știe ce greutate efectivă și seamănă, uneori, cu o simulare.

La Universitatea "Hyperion" și Academia de Arte "Lucaefărul" am găsit o atmosferă suspect de relaxată. Ca rezultat, tinerii au fost mult mai dispuși decât cei de la stat să se confeseze repor-

prietenii sau simpli curioși), în cazul de față nu numai că emoționații au putut fi conduși până aproape în fața comisiei, dar, dacă posedai un auz ascuțit, aveai posibilitatea să te desfeți -

e drept, prin ușă - în special cu fragmente din evoluția muzicală a concurenților.

Interesată să-și mărească și diversifice numărul de pretenedenți, Universitatea "Ecologică" a recurs la un tip de publicitate ce ar putea servi drept lecție oricărei facultăți de stat: un proaspăt absolvent de Actorie, îmbrăcat în costumația tradițională a deținătorului de diplomă Oxford (pro-

totip al eternului universitar), împărțea trecătorilor, în răstimpul examenelor, fluturași care conțineau toate informațiile necesare admiterii.

Marea majoritate a celor pe care i-am întâlnit la "Hyperion" și

BUCUREȘTI

Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică "I.L. Caragiale"

- Actorie: 24 de locuri, 129 de candidați înscrși: Arta Actorului Mânuitor de Păpuși și Marionete: 10 locuri, 9 candidați; Regie: 7 locuri, 26 de candidați; Teatrologie: 10 locuri, 19 candidați; Coregrafie și Creație Pedagogică: 7 locuri, 11 candidați

- Taxa de înscriere: 300 000 de lei la prima probă și 200 000 de lei la proba a doua = 500 000 de lei

Universitatea Hyperion

- Actorie: 10 locuri, 25 de candidați
- Taxa de înscriere: 150 000 de lei; taxa de studiu: 3 250 000 de lei (calculată doar pentru semestrul I)

Universitatea Ecologică

- Actorie: 25 de locuri, 8 candidați înscrși la examenul din vară și 23 la cel din toamnă; Regie teatru: 25 de locuri, nici un can-

didat înscris

- Taxa de înscriere: 300 000 de lei, taxa de studiu, (pentru anul I) - 5 000 000 de lei

Universitatea Lucaefărul

- Actorie: 15 locuri, 17 candidați (8 admiși !); Regie teatru și film: 10 locuri, 25 de candidați (10 admiși !)

- Taxa de înscriere: 250 000 de lei, taxa de studiu (pentru anul I) - 5 000 000 de lei

PROVINCIE

Universitatea de Teatru și Film din Târgu-Mureș

- Actorie: 10 locuri, 41 de candidați (limba română), 10 locuri, 25 de candidați (limba maghiară); Regie: 4 locuri, 7 candidați (limba română); Teatrologie: 4 locuri, 5 candidați (limba română), 4 locuri, 8 candidați (limba maghiară)

- Taxa de înscriere: 100 000 de lei

tofonului, mai plastici în exprimare, chiar bucuroși să vorbească. Dacă la Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică "I.C. Caragiale" examenul este cu strictețe protejat împotriva intrușilor (fie ei părinți,

"Luceafărul" erau înscrși la Arta Actorului; poate pentru că, susțin ei, această meserie e "diferită de orice altceva": "Atunci când intri pe scenă te schimbi, ești o altă persoană, trăiești cu intensitate". Și, în definitiv, cine nu s-a închipuit vreodată actor? Totuși, ei doresc să facă teatru cu o inconștiență și o îndârjire care m-au speriat. Nimic din nesiguranța viitorului nu le umbrește încrederea: "Principalul e să faci ce vrei, ce poți cel mai bine". Este unul dintre motivele pentru care unii au trecut peste eșecul de la Stat. O parte va îngroșa, poate, numărul profesioniștilor mediori sau al șomerilor. Dar, dacă suma pe care urmează s-o plătească nu i-a descurajat, (probabil, pentru că își permit să o achite), incertitudinea mai puțin. Se pare că e atât de prețios pentru ei să fie pe scenă, încât temerea că s-ar putea să ducă toată viața o tavă de figurant pălește. Deocamdată, aspiranții la teatru cred că neaveniții își vor da seama pe parcurs că nu au talent, ori vor

fi sfătuiți de dascăli să renunțe la timp. Le mai rămâne de sperat că salariile stimulează calitatea predării, iar faptul că profesorii nu au asistenți îi silește pe aceștia să se ocupe singuri de studenți. Ceea ce nu știu ei este că în urmă cu trei luni a terminat la "Ecologică" o clasă pe la "conducerea" căreia s-au perindat de-a lungul celor patru ani mai mulți oameni de teatru; nici unul nu și-a asumat până la capăt sarcina pedagogică și, în consecință, tinerii au dobândit cunoștințele teoretice minime și tehnica din zbor. E adevărat că meseria se fură, dar... Iată că nu întotdeauna talentul în meserie al anumitor profesori actori aduce după sine și har ori interes la catedră.

Chiar dacă nu toți au recunoscut, complexul studentului la o facultate particulară plutea în aer. Cei cu care am discutat spuneau că el vine pe linie familială, din ideile preconcepute inoculate de maturii ce și-au făcut studiile la stat. Dar, în ciuda încrederii vecine cu autosugestia, frustrarea lor – asuma-

tă – rămâne. Ea se datorează "cercului în care te învârti", spunea cineva, "e o problemă de imagine publică". Experiența dovedește că talentul răzbate, în final, prin aceste desigurii. De curând, un absolvent de facultate privată, Vasile Toma, a luat al treilea premiu din carieră la Gala Tânărului Actor de la Costinești. Dar, recunoaște el cu tristețe, i-a trebuit ceva timp până să înceteze să se ferească a-și mărturisii proveniența. Așadar, dincolo de valoarea orelor de curs, prejudicata și o etichetare din privire îi transformă în minoritate.

După cum se vede, reușita artistică mai depinde – în afară de talent – și de capacitatea generației de acum de a se lupta cu un statut gata confecționat și gata aplicat. Rămâne de văzut dacă, pe lângă pasiune, viitorii licențiați ai acestor instituții vor avea și tăria de a continua. Dacă se vor desprinde vreodată de sentimentul de "particulari".

Mirona Hărăbor

Sf

flash

Democrație tot mai originală

Conferința UNITER s-a desfășurat la TNB în ziua de 28 septembrie. Nici de astă dată nu s-au adunat decât 233 dintre cei care aveau dreptul să se prezinte. Mulți dintre ei și-au petrecut majoritatea celor șapte ore în foaiere. Conducerea în exercițiu a prezentat un raport care a înfățișat doar realizările UNITER. S-a trecut cu eleganță peste nereușite. Nerăbdători și ocupați, uniteriștii au vorbit mai mult între ei și la telefoanele mobile. Un vot (mare dovadă de responsabilitate !) o propunea președinte UNITER pe Elena Ceaușescu și "vice", pe Suzana Gâdea.

După o veselă pauză, realul pentru încă patru ani (al treilea mandat) Ion Caramitru nu a făcut promisiuni explicite. Ideea de bază a fost că UNITER e deschis oricăror proiecte dar, esențial, inițiatorii lor să-și procure și fondurile. Chestiunea a fost expusă aparent rezonabil. Numai că, dacă un ins face rost de bani pentru un proiect, de ce l-ar oferi UNITER și nu l-ar edifica el singur ? Adică eu sau dumneata vrem să ne punem în scenă sau să ne traducem o piesă. Avem banii necesari ? O facem și gata ! Propriul blazon al fiecăruia e la fel de onorabil ! Doar nu e nimeni tâlhar urmărit de Interpol, să nu iasă la lumină ! Nu s-a sesizat ciudățenia; oameni obosiți.

Au urmat propunerile pentru cei 15 membri și 4 supleanți ai

Senatului UNITER. Inițial buletinele de vot aveau patru rubrici, actorii, regizorii, scenografi și "ceilalți" având locuri rezervate proporțional cu numărul lor. Cornel Todea a propus ca, la ultima rubrică, să se mai acorde două locuri. S-a pus la vot și, cu o majoritate de 190 la 40, a ieșit suplimentarea locurilor în Senat.

Acum, bomba ! Cu tot votul clar, pe față, rezultatul a fost invalidat pentru că minoritarii înfrânți au strigat foarte tare că numărul membrilor trebuie să rămână 15, iar subîmpărțirea trebuie abolită. Ceea ce s-a făcut. Paradoxal, majoritatea care votase suplimentarea de la 15 la 17 nu și-a apărut punctul de vedere câștigat la vot. De ce ? Poate de lene... S-au făcut apoi propuneri. Unele cam fistichii (oameni demult la pensie, evident incapabili și fizic să susțină o activitate pe patru ani, dacă Dumnezeu le mai dăruiește acest răstimp). Membrii s-au despartit cu sentimentul reconfortant al datoriei împlinite.

Se pune întrebarea: dacă într-o chestiune minoră ca mărirea cu 15 la sută a numărului de senatori, se trece fără o vorbă peste un vot zdrobitor, unde ni-s democrații ? Ce metode sunt astea și cum un respectabil ministru le poate accepta relaxat ? Pare un fleac, dar nu e. De fapt te-apucă groaza, monșere, groaza !

Horia Gârbea